

Triumful scontat al Mijlociului

Nu s-au ostit lamentațiile criticilor sincer îndurerați de tabloul îngrijorător al teatrului românesc, lipsit, vai, de spectacole medii, adică nici foarte bune, nici foarte proaste, nu s-au uscat lacrimile pe obraji palizi ai criticilor cu pricina (puțini, dar tare triști), că, iată, s-au ivit germenii unor stagiuni alcătuite numai din spectacole mici și mijlocii. Lacrimile vărsate în grădina teatrului se pare că au dat roade, la aceasta contribuind și lipsa acută de bani, și lipsa acută de manageri, și lipsa acută de sinchiseală din partea statului. Ceea ce nu s-a realizat în peisajul economiei românești tinde să se realizeze în peisajul teatrului românesc: se nasc în sfârșit entitățile mici și mijlocii și încep să dispară cele mari și foarte mari. Suntem pe cale să obținem rezultatul pentru care au militat cei câțiva publiciști angajați în stimularea valorilor mijlocii: lumea vine la teatru și se plictisește copios, lumea vine la teatru și pleacă la pauză, lumea vine la teatru ca să mai moțăie și în sălile de spectacol, nu numai în fața televizoarelor, lumea vine la teatru ca să se odihnească nițel după oboseala de peste zi.

Cu foarte puține - din ce în ce mai puține - excepții, nu mai avem spectacole remarcabile, incitante, tulburătoare. Capătă aripi, în schimb, spectacolele cu bemol, nici albe, nici negre, unde, în ciuda faptului că se răcnește din răspuțeri, totul se desfășoară cu jumătate de voce, cu jumătate de viață, cu jumătate de deviz și cu jumătate de talent. Publicul se obișnuiește treptat cu măsura mijlocie, încearcă să dea impresia că e satisfăcut, criticii consemnează și ei în semitonuri triumful Mijlociului în teatrul românesc. Există, e drept, și câțiva entuziaști care aplaudă zgomotos biete efemeride ca pe ceva tonic și nu semitonic; în definitiv, nouă tuturor ne e frică de excese, mai ales de excesul de nonvaloare. Numai că entuziaștii cu pricina se tem și de excesul de valoare. Mă rog, măsura mijlocie e totuși măsura majoritară.

Să zicem că totul e bine. Cu o condiție însă: **mediu** să nu devină **mediocru**. Între **mediu** și **mediocru** este un drum relativ scurt. Dar între **mediocru** și **prost** nu mai e nimic. Dacă se ajunge la mediocru nu vom mai putea scoate teatrul din confortul său căldicel nici cu locomotiva lui Măniuțiu din **Noaptea furtunoasă**.

Dumitru Solomon

Precizare:

Titlul editorialului din numărul trecut se va citi *Cultura și mineritul*.